

XIII

Сжидитъ и Баба Нейка.

Баба Нейка. Сплашена и недовѣрчива влиза. Кажи, Борьо, кой ми направи тая пакостъ! Кажете, кой ми взе парицитъ?

Борьо. Какви пари?

Баба Нейка. Скѣтанитъ жълтички; за умилане, бѣхъ си спастрила нѣкоя пара; че като ми мигнатъ очитъ да не ме кълнете, пѣкъ

Борьо. Гледа въ недоумение

Баба Нейка. Къмъ Мара. Да не би ти, Мара!

Мара. — Какво говоришъ, Мамо! Защо си кривишъ душата?—

Баба Нейка. — Се спира, гледа отчаяна. Ама какъ тъй? — Азъ тамъ отъ 15 години ги държа и не сж бутвани, че сега — — Да не би Йовка да се е качила на тавана?

Борьо — Укорно. Мамо!

Баба Нейка. Тая сутринъ ходи да ти бърника книгитъ. Да не би да ги е видѣла и само за уплаха да ги е скрила.

Борьо. Такива шегѣ ты неможе да прави! Нѣма дума да отваряшъ, защото

Мара. Съ затъена насмѣшка. А на ли казваше, че нѣмаше пари; на ли като ти искахъ за пристава, ти

Баба Нейка. Тогавя ти си ги взела. Моля ти се, дайми ги, снахо. Като умра тѣ сж пакъ за васъ, ала да има за опѣло.

Мара. Тогавя да извадимъ за опѣлото и колкото останатъ да платимъ на пристава

Баба Нейка. Слушай, снахо, не се шегувай, дайми ги, защото азъ немога. Хваща я за ржката.

Мара. Ти си майка, която обича чадото си Кажи ми ще разплачешъ ли утрѣ цѣла кжща?

Баба Нейка. Само я гледа.

Мара. Не ме гледай тъй. Азъ ти говоря серъозно. Азъ мисля за тебъ, но мисля и за сина ти. Насъ ни трѣ